

Chương 38

Trái tim nam nhân kim dưới đáy biển (3)

Khó khăn lắm, rốt cuộc đợi được đến gà nướng nguội, Tô Hồng Tụ đang định ăn ngẫu nhiên, lại nghe Sở Dật Đình đột nhiên nói: “Mặt của ngươi, mực nước cũng ngấm vào rồi.”

Tô Hồng Tụ nghe xong lời này, trong lòng hoảng hốt, vội vàng chạy đến bên dòng suối nhỏ soi xuống.

Đúng vậy, trước khi nàng ra cửa cố ý dùng mực nước vẽ chân mày, chân mày thật sự biến thành khó coi thô to rồi, nhưng mực nước cũng thấm vào trong làn da nàng, mặc cho nàng rửa như thế nào, chà ra làm sao, vẫn đen sì một mảng lớn, trên cặp mắt to tròn xoe ngập nước trong sáng, lại có hai chân mày vô cùng xấu xí nằm đó, đáng vẻ này, muốn bao nhiêu tức cười có bấy nhiêu tức cười, muốn bao nhiêu buồn cười có bấy nhiêu buồn cười.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Khi nào hai vết này mới có thể tiêu tan đi? Ta không muốn từ nay về sau đều biến thành như vậy!”

Tô Hồng Tụ nóng nảy, kéo ống tay áo Sở Dật Đình, đáng thương nói.

“Không biết, có thể phải vài ngày.” Sở Dật Đình thản nhiên nói, “Cầm lấy cái này đi, bôi cái này lên mặt, có thể che khuất dấu vết trên mặt ngươi.”

Sở Dật Đình nói xong, vung tay lên ném bột thuốc lúc trước cho Tô Hồng Tụ vào trong ngực nàng.

Lần này Tô Hồng Tụ không để ý thôi hay không thôi, mặt đang yên ổn, nàng cũng không muốn phá hủy nó.

“A, được, cảm ơn ngươi.” Tô Hồng Tụ nói cảm ơn Sở Dật Đình, vội vàng đến bên bờ suối dùng nước suối hòa tan thuốc bột ra, bôi một tầng mỏng lên mặt.

Lúc từ bên bờ suối trở lại, vẻ diễm lệ của Tô Hồng Tụ đã giảm xuống, lần này chân chân chính chính trở thành một thiếu nữ bình thường.

Rốt cuộc không cần lại thu hút người khác nữa rồi, Tô Hồng Tụ vui vẻ không thôi, nàng ngồi bên cạnh Sở Dật Đình, cầm lấy gà nướng ăn nghiêm túc.

Lúc Tô Hồng Tụ làm hồ ly thích ăn gà nhất, hơn nữa bởi vì hồ ly trong núi quá nhiều, con mồi không dễ tìm như vậy, mỗi một lần ăn gà nàng đều ăn sạch sẽ, ngay cả xương cũng cắn, hút sạch tủy trong xương.

Lại không biết dáng vẻ mình như vậy trong mắt Sở Dật Đình, ngược lại thành ăn không đủ no, ăn một con gà hận không thể nhai cả xương.

Bản thân Sở Dật Đình không phát hiện ra, Tô Hồng Tụ lại nhạy cảm mà nhận thấy, bất tri bất giác, ánh mắt Sở Dật Đình nhìn nàng đã nhu hòa hơn lúc trước nhiều, nhàn nhạt, mơ hồ lóe ra vẻ ôn nhu và thương tiếc, không còn lạnh thấu xương và xa lánh như trước.

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, nghĩ thầm chẳng lẽ rốt cuộc mị thuật của mình có tác dụng với hắn?

Nhưng gay go chính là, nàng không nhớ rõ mình sử dụng chiêu gì, thái độ của Sở Dật Đình lại đột nhiên trở nên thân thiện với nàng.

Là bởi vì nàng đón nhận thuốc hắn đưa? Hay bởi vì Sở Dật Đình thuần túy thích xem người khác ăn đồ gì đó hắn làm?

Tô Hồng Tụ nào biết, thái độ của Sở Dật Đình trở nên ôn hòa với nàng, hơn phân nửa bởi vì khuôn mặt của nàng.

Thuốc này bôi lên, khuôn mặt xinh đẹp của nàng lập tức đen đi không ít, vẻ tương tự với Thục phi giảm bớt rất lớn.

Trước đó, nàng có năm phần giống Thục phi, đặc biệt là cặp mắt quyến rũ, rồi lại lộ ra vẻ hờ hững lạnh như băng.

Nhưng bây giờ, ăn gà nướng thích nhất, nàng khó có được tâm trạng tốt, trong cặp mắt to xinh đẹp tràn đầy vui vẻ và thỏa mãn, tự nhiên cũng ít phần không giống Thục phi đi rồi.

Tô Hồng Tụ ăn quá tập trung, không hề phát hiện về sau khi Sở Dật Đình đưa gà nướng cho nàng, đều cố ý bỏ hết xương ra.

Hơn nữa, Sở Dật Đình đưa cho nàng đều là cánh gà và đùi gà, những phần thịt ở xương ngực hay mỡ ăn không ngon, hắn đều tự ăn hết.

Qua chừng nửa canh giờ, Tô Hồng Tụ ăn no thỏa thuê, một mình đi đến bên cạnh dòng suối nhỏ rửa tay, sắc trời dần dần tối, cá trong nước không có linh hoạt, Tô Hồng Tụ nhào tới bắt, liên tiếp chộp được ba bốn con, trên mặt cô trống trải yên tĩnh, khắp nơi tràn ngập tiếng cười sung sướng ngọt ngào của nàng.

Sở Dật Đình dập tắt đống lửa, trải thảo dược phòng côn trùng mình hái trong rừng lúc trước trên mặt đất, lại cởi áo ngoài trên người, trải trên bãi cỏ.

Ngay cả chính hắn cũng không chú ý đến, trước kia lúc hắn ở bên ngoài hoang dã, cho tới bây giờ đều tùy tiện tìm cành cây nằm xuống, đây là lần đầu tiên cẩn thận thu xếp cho người ta.

Tô Hồng Tụ nghịch nước lung tung, Sở Dật Đình thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn nàng, khóe miệng của hắn không tự chủ nở nụ cười, trên mặt, cũng từ từ thư giãn.

Một lát sau, Sở Dật Đình nhỏ giọng gọi: “Có thể rồi, lại đây ngủ đi.”

Sau khi kêu xong không nghe thấy trả lời, hắn ngẩng đầu nhìn lên, lại không thấy Tô Hồng Tụ nữa.

Không khỏi bị dọa cho hết hồn, hắn che giấu tâm tư lại xem xét thì phát hiện tiểu nha đầu này bò lên một góc cây đại thụ gần mười mét, đầu gối vào chạc cây nhìn lên không trung. Trong tay còn cầm hai con cá ươn đẫm đang đù.

Lúc này, Sở Dật Đình mới phát hiện, bản thân mình thu xếp uổng công rồi.

Nhìn dáng vẻ nàng thoải mái dễ chịu danh xứng với thực, cũng biết ngủ trên đại thụ, đối với nàng mà nói, không khác ngủ trên giường.

Tô Hồng Tụ đột nhiên chột xoay người, cúi đầu nhìn Sở Dật Đình dưới tàng cây, kêu lên: “Dật Đình ca ca, ngày mai ta còn tới tìm ngươi, vẫn ngủ chung với ngươi ở đây.”

Dật Đình ca ca? Sở Dật Đình sửng sờ, hắn ngẩng đầu nhìn Tô Hồng Tụ, vừa đúng lúc đối diện với cặp mắt to sáng lấp lánh trong đêm tối. Hắn cúi đầu thần nhiên nói: “Tùy ngươi.”

Sở Dật Đình không từ chối nàng, Tô Hồng Tụ càng vui mừng hơn, giọng nói hưng phấn: “Dật Đình ca ca, ta rất thích cùng ngươi, ta thật vui vẻ.”

Sở Dật Đình không lên tiếng.

Tô Hồng Tụ tự thấy mắt mắt, làm sao vậy, mới vừa rồi còn rất tốt, ánh mắt Sở Dật Đình nhìn nàng rõ ràng mềm mại dịu dàng, sao trong nháy mắt, hắn lại trở nên lạnh như băng, ánh mắt lạnh thấu xương chứ?

Thật sự kỳ quái, làm cho người ta không hiểu nổi.

Trái tim nam nhân, đúng là kim dưới đáy biển, dò không đến, sờ không tới.

Sở Dật Đình lại không để ý đến nàng, Tô Hồng Tụ càng không nói chuyện với hắn, bản thân tìm hai cành cây xiên cá, quyết định phơi gió đến sáng mai nướng ăn.

Đang bận rộn, đột nhiên nghe thấy giọng nói đột ngột mà lạnh lùng như băng của Sở Dật Đình: “Ta không lưu lại lâu ở đây, sẽ nhanh chóng trở về.”

Tô Hồng Tụ sửng sốt, lúc này mới nhớ ra, đúng vậy, Sở Dật Đình là lục Vương gia nước Lương, đương nhiên không có khả năng vẫn luôn ở lại Đại Chu, sau đại hôn của Lương Hồng Xu và Lâm Hạo Hiên, Sở Dật Đình phải quay về Đại Lương rồi.

Không khỏi phiền muộn trong lòng, nàng đến nhân gian, không để gì mới gặp được một người nguyện ý chung đụng một chỗ.

Thật sự không nghĩ đến, Sở Dật Đình phải trở về nhanh như vậy.

Nói cho cùng, hẳn vẫn không hề bị mị thuật của nàng ảnh hưởng chút nào, không hề luyện tiếc nàng chứ?

Tô Hồng Tụ không cam lòng, lát sau, nàng đột nhiên nhảy từ trên cây xuống, quay mắt đối diện với Sở Dật Đình, dùng ánh mắt cực kỳ chuyên chú, cực kỳ thâm tình nhìn hắn.

Nàng vẫn cứ nhìn, Sở Dật Đình lại lạnh nhạt, cũng không khỏi mở mắt ra, đối mặt với ánh mắt của nàng.

Thấy hắn nhìn về phía mình, Tô Hồng Tụ đăm đăm đưa tình nói: “Dật Đình ca ca, người nhà ta đều không tốt với ta, người dẫn ta đi Đại Lương, được không?”

Sở Dật Đình lạnh lẽo, thản nhiên nói: “Chẳng liên quan tới ta.”

Dứt lời, thân thể lộn một vòng, ngủ bên cạnh.

Tô Hồng Tụ nghe được đáp án trong dự kiến, không khỏi vui vẻ cười rộ lên.

Tiếng cười như chuông bạc vang lên trong đêm tối, dọa Sở Dật Đình nhảy dựng lên.

Hắn không khỏi hoài nghi nhìn về phía Tô Hồng Tụ, vừa vặn đối diện với nàng đang làm mặt quỷ về phía mình. Trên gương mặt kia tràn đầy nụ cười, trong đôi mắt cũng là vẻ ngây thơ. Nào có dáng vẻ thâm tình như vừa rồi.

Không tim không phổi! Sở Dật Đình oán hận mắng một tiếng trong lòng, lại lật người, không để ý đến nàng.